

Sygn. akt IV CSK 337/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa K. T.
przeciwko B. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia skarżącej kosztami postępowania
kasacyjnego,**
- 2) oddala wniosek pełnomocnika skarżącej o przyznanie
kosztów od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...).**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.) Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne *prima facie* i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.). Skarżąca powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepubl.).

W sprawie powódka domagała się zasądzenia od pozwanego określonej w pozwie kwoty tytułem zwrotu środków uzyskanych ze sprzedaży lokali mieszkalnych powódki, pozwany natomiast w pozwie skierowanym przeciwko

powódce wniósł o zasądzenie na jego rzecz określonej kwoty uzyskanej przez pozwaną na podstawie umowy pożyczki. Sprawy te zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Skarżąca wprawdzie wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym naruszeniem prawa. Z tym wnioskiem nie można się zgodzić, gdyż naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego wskazane przez skarżącą dotyczą w istocie ustalenia faktów i oceny dowodów. Skarżąca przeoczyła, że zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Zatem, o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny przeprowadził wnikliwą ocenę całokształtu materiału procesowego zebranego w sprawie, a zatem brak podstaw do jej podważenia na etapie postępowania kasacyjnego.

W konsekwencji skarżąca nie uzasadniła w sposób należyty wystąpienia w sprawie przesłanki skutkującej przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci „oczywistej zasadności”. Oczywistego naruszenia prawa nie można bowiem utożsamiać nawet z rażącym jego naruszeniem.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) Wniosek pełnomocnika powódki o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej tej stronie z urzędu został oddalony, gdyż brak było oświadczenia adw. M. W D. , że nie zostały one przez skarżącą pokryte.